

РЕШЕНИЕ

№ 2966

гр. София, 07.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 16.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2107** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 8 и чл. 9 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба на М. Х. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Афганистан, [дата на раждане], с адрес: [населено място], [улица], ДАБ Военна рампа срещу Решение № 2260/05.02.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Жалбоподателят моли за отмяна на оспореното решение като неправилно и незаконосъобразно. Излага твърдения, че неправилно и в противоречие с материалния закон административният орган е приел, че по отношение на него не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на международна закрила. Твърди, че не е направен мотивиран анализ на обстановката в държавата му на произход Афганистан, както и че в нея са настъпили нови обстоятелства и радикална промяна вследствие идването на власт на талибаните през м. август 2021 г., които не са отчетени. Сочи, че изводите, направени от органа не съответстват на изложената от него бежанска история. Моли съда да уважи жалбата и преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане и произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, и не се представлява.

Ответникът - председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет /ДАБ – МС/, чрез юрисконсулт Х., оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли

като неоснователна, респ. да потвърди решението като правилно и законосъобразно. Сочи, че жалбата на М. Х. се основава единствено на проблеми от семейно битов характер. Счита, че твърдението, установено в хода на административното производство, че туркмените имат проблеми като етнос, е недоказано.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София-град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид приложените по делото доказателства и направените от страните твърдения, искания и възражения, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила вх. № ВР-13-5065/31.10.2023 г. на РПЦ – София, отдел ПМЗ –[жк]от М. Х. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Афганистан, [дата на раждане], етническа принадлежност – туркмен, религия – сунит, семейно положение неженен. Самоличността му е установена въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. С Решение № 2260/05.02.2024 г. на Председателя на ДАБ на М. Х. е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. От административната преписка се установява, че чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на език "дари", в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта. Във връзка с образуваното производство е изискано и становище на ДАНС, в отговор на което с писмо от 10.01.2024 г. е посочено, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай че отговаря на изискванията и условията по ЗУБ. По подадената молба за закрила е изготвено Становище рег. № УП-15580/25.01.2024 г. от главен експерт в отдел ПМЗ-"Военна рампа" в РПЦ- София, с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В проведено на 08.12.2023 г. интервю М. Х. твърди, че е напуснал нелегално Афганистан преди две години и осем месеца като минал транзитно през Иран и е прекарал е период от време в Турция. Преминал е нелегално в България и е бил задържан близо до София. Същият не е бил арестуван, съден или осъждан в държавата му произход. Заявява, че през целия си живот, до напускането на Афганистан през 2021 г. е живял в [община]. Разказва, че баща му работел като „охранител на американците“ през 2014- 2015 г., поради което талибаните са отправяли заплахи към баща му да напусне работата си. Споделя, че талибаните са идвали до къщата им и баща му бил задържан от тях, но в последствие освободен. Цялото му семейство живее в Афганистан. Според М. Х. талибаните два пъти са го били- веднъж заради прическата му и втори път заради това, че ходи на училище. Мотивира молбата си за международна закрила с твърдението, че талибаните създавали проблеми на семейството му. Твърди, че поради етническата си принадлежност към туркмените среща проблеми в Афганистан. В хода на административното производство е приета Справка вх. № ЦУ-2073/21.12.2023 г., която е подробно обсъдена от административния орган в издадения от него акт.

При тази фактическа обстановка е постановено обжалваното решение, с което е

отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в Афганистан показва наличие на спорадични инциденти и бомбени атентати. Въпреки това обстановката по сигурността в страната сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо М. Х. няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. Приел е, че от анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю се налага извод, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за мигрант. Решаващият орган е счел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като М. Х. не е бил принуден да напусне Афганистан поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплахата, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Посочените от молителя мотиви не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Административният орган е обосновал извод, че по отношение на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, където административният орган се произнася в условията на оперативна самостоятелност, посочените от чужденеца лични мотиви за желанието му да получи статут, не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут.

В хода на съдебното производство се представиха от страна на ответника: справки относно Ислямска република Афганистан, относно общото положение в страната, актуалната политическа и икономическа обстановка, актуални към 09.02.2024 г., 20.03.2024 г. и 03.04.2024 г. издадени от дирекция "Международна дейност" при ДАБ.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от заинтересовано лице, срещу подлежащ на оспорване административен акт, в 14-дневния срок по чл. 87 от ЗУБ. Обжалваното Решение № 2260/05.02.2024 г., издадено от председателя на ДАБ при МС, е връчено на М. Х. на 13.02.2024 г., а жалбата срещу него е подадена на 23.02.2024 г., което е видно от вписването върху поставения печат.

Разгледана по същество е неоснователна, съображенията за което са следните:

Оспореното решение издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет, съгласно правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1-4 от ЗУБ. Производството е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е лично интервю с молителя в присъствието на преводач. По време на интервюто на чужденеца е предоставена възможност да изложи съображенията си относно неговата молба за предоставяне на международна закрила пред лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Осигурени са всички условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен и логичен начин.

Интервюто е проведено от интервюиращ орган, който е отчетел личните и общите обстоятелства във връзка с молбата на търсещия закрила, избран е преводач, който да е в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто. Общуването се осъществява на предпочетен език от кандидата, освен ако няма друг език, който той разбира и на който той е в състояние да общува ясно. Когато това е възможно, държавите-членки предоставят преводач от същия пол, ако кандидатът е поискал това, освен ако решаващият орган няма причини да смята, че искането е на основания, които не са свързани със затруднения от страна на кандидата да представи изчерпателно основания за молбата си. От своя страна, на проведеното интервю кандидатът е дал обяснения, свързани с неговата бежанска история, интервюто е обективизирано в протокол от проведеното интервю. Оспорващият е подписал протокола, като текстът е бил преведен на разбираем за него език, отново с помощта на преводач от дари.

Производството е приключило без забавяне, изготвено е становище рег. № УП-15580/25.01.2024 г. от главен експерт в отдел ПМЗ-"Военна рампа" в РПЦ-София съобразно преценка на събраните по преписката доказателства, с което е предложено на оспорващия да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна.

Съдът съобрази правната регламентация, което е от значение по настоящото дело. Конвенцията за статута на бежанците е приета на 28 юли 1951 г. от Конфедерацията на упълномощените представители на ООН на заседание на Общото и събрание в Женева. След приемането ѝ през 1951 г. е отворена за подписване, ратификация и присъединяване и влиза в сила на 22 април 1954 г. България подписва и ратифицира Конвенцията с акт на Народното събрание на дата 22 април 1992 г. (обн. – ДВ, бр. 36 от 1992 г.) Конвенцията влиза в сила за България на дата 10 август 1993 г. Настоящият състав съобразява и Директива 2004 / 83 / ЕО и Директива 2011 / 95 / ЕС (т. нар. Квалификационна директива), както и Хартата за основните права на Европейския съюз (ХОПЕС) и националното право на Република България.

Съгласно чл. 1а, ал. 2 от ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл. 8, ал. 1 от закона определя предпоставките, при наличието на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея". Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ определя предпоставките за предоставяне на

хуманитарен статут, а именно "Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец" и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на жалбоподателя при направеното от него интервю, съдът намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извода за липса на предпоставките за предоставянето на молителя статут на бежанец. Не са налице материалноправните предпоставки по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец по отношение на жалбоподателя, тъй като изнесените от него факти не обосновават основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. В проведеното интервю, както и от събраните доказателства не се установява да е имало конкретна заплаха и той да е бил преследван. Още повече, че самият жалбоподател изрично посочва, че лично не е бил преследван въз основа на някои и от посочените признаци. Наличието на всичко изложено – установените противоречия в хода на интервютата и в хода на съдебното производство, както и с оглед представените доказателства водят до основателно съмнение, че изложеното от жалбоподателя, е посочено само и единствено с цел обслужване на защитната му теза и получаването на статут на бежанец. Съдът намира, че не са изложени убедителни факти, които да навеждат наличие на заплаха за жалбоподателя с оглед религиозна принадлежност, членуване в политическа партия или организация. Нещо повече, самият жалбоподател заявява в хода на интервюто, че не е имал проблеми и заради етническата си принадлежност. Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

В този смисъл, правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец. Не се установява жалбоподателят да е бил обект на преследване от някой от субектите по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ, както и по отношение на него да е извършено някое от действията по преследване съобразно чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Ето защо е законосъобразна преценката на административния орган за липсата на основания за предоставянето на статут на бежанец.

Съгласно разпоредбата на чл. 63а, ал. 2 от ЗУБ, кандидатът за статут е длъжен да представи всички доказателства в подкрепа на молбата си за международна закрила до произнасянето по нея. Последницата, която законът свързва с непредставянето на тези доказателства, не е приемане на твърденията в молбата за недоказани, а правната възможност на органа да се произнесе и без те да са събрани. В такива случаи законът

освобождава органа от задължението да предприеме инициативата и служебно да събере доказателствата, както би следвало съгласно общото правило в административните производства. В този смисъл преценката на административния орган е законосъобразна и съответна на събраните доказателства.

Причините, които българският законодател установява като обосноваващи предоставянето на хуманитарен статут, се сочат в чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция (т. 1) или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание (т. 2), или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт (т. 3). Правилна е преценката на административния орган, че в случая не са изложени твърдения и не се установява в държавата си по произход М. Х. с ЛНЧ [ЕГН], да е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, или нечовешко, или унижително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 1-2 от ЗУБ.

По отношение на предпоставките да се предостави хуманитарен статут на жалбоподателя съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, изложени в жалбата до съда, правилно бежанската история е изследвана с оглед Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз (СЕС) по дело С-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно преценката за силата на степента на безогледно насилие. За разлика от чл. 9, т. 1 и 2 ЗУБ и чл. 15, б., „а“ и „б“ от Директива 2011/95/ЕС, които обхващат ситуации, в които търсещият субсидиарна закрила е *специфично* изложен на опасност от съответния вид посегателство, чл. 9, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС визира една по-обща опасност – в по-широк план заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, присъщи на общата ситуация на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие, което се разпростира към неопределен кръг хора, без оглед на самоличност и други индивидуални техни характеристики. Според задължителното тълкуване, дадено на това основание за субсидиарна закрила, с решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело *E.*, С-465/07, „съществуването на тези тежки и лични заплахи срещу живота и личността на кандидата не е подчинено на условието да докаже, че представлява специфична цел поради елементи, присъщо на личното негово положение. Такова съществуване, по изключение, може да се смята за установено, ако степента на безогледно насилие, характеризиращо протичащия въоръжен конфликт, достига толкова високо ниво, че има сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.“ Така възприетата от СЕС концепция за „пълзящата скала“ (*concept of a sliding-scale*) кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането му там би било в нарушение на чл. 3 ЕКПЧ, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск (решение на ЕСПЧ от 17 юли 2008 г. по дело *NA v the United Kingdom*, жалба № 25904/07- § 115; решение на

ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело *S. & E. v the United Kingdom*, жалби № 8319/07 и № 11449/07 - §§ 215 - 218).

В случая молителят не доказва *специфичен риск* по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС (жалбата), поради присъщи на личното негово положение елементи, ситуацията в държавата му на произход трябва да е извънредна, с такава висока степен на колективна опасност, че при връщане индивидуално и той да е изложен на тази опасност. Затова трябва да се прецени, дали обстановката в Афганистан поражда за него *общ риск* по чл. 9, т. 3 от ЗУБ и чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС поради наличието на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие към цивилното население. Според дефиницията, дадена с решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело D., C-285/12, съществуването на „*въоръжен конфликт*“ по чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, „*когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна от степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.*”

Общото положение в Афганистан трябва да се оцени по приобщените към преписката справки, публично достъпните актуални доклади на органите на ООН, ЕСПОУ, световно признати организации за защита на човешките права, чуждестранни правителствени служби като независими, надеждни и обективни източници на информация (решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело *S. & E. v the United Kingdom*, жалби № 8319/07 и № 11449/07 - §§ 230 - 234; решение на ЕСПЧ от 28 февруари 2008 г. по дело *S. v Italy* по жалба № 37201/06–§§ 131-133; решение на ЕСПЧ от 15 ноември 1996 г. по дело *Chahal v the United Kingdom* по жалба № 22414/93 – § § 99-100; решение на ЕСПЧ от 17 юли 2008 г. по дело *NA v the United Kingdom*, жалба № 25904/07 - §§ 119-122). Изготвеният по този ред доклад на ЕСПОУ с информация относно Афганистан като държава на произход от м. 11.2023 г. съдържа следните основни моменти. Първо и най- важно, ситуацията със сигурността в Афганистан се подобрява значително след превземането на властта от талибаните. След като силите на НАТО напускат, талибаните официално прекратяват въоръжената си борба, обявяват обща амнистия за цялата политическа и военна опозиция и обявяват извеждане от употреба на оръжия в цялата страна. В резултат на това цивилните отново започват да се чувстват в безопасност и мобилността се увеличава значително в цялата страна. Поставяйки страната под контрола на единна власт за първи път от повече от 40 години, талибаните ограничават влиянието на местните военачалници, които действат над закона и тероризират местните. К. и други градове са разчистени от бетонните преградни стени, които правят определени части забранени за гражданите и предизвикват огромни задръствания. Обиските на входовете на обществени сгради са намалени. Всичко това повишава доверието на афганистанците и възстановява известна степен на нормалност.

Второ, на регионално ниво, с изключение на известно напрежение с Пакистан, талибаните успяват да поддържат добри отношения с всички съседи на Афганистан. Въпреки санкциите на ООН, например. Китай поддържа дипломатически и

икономически отношения с талибаните и има планове не само да предоставя хуманитарна помощ, но и да инвестира в страната. Узбекистан също поддържа приятелски отношения с новото афганистанско правителство и отвори границата си за търговия. От справка ЦУ-1390759 / 20.03.2024 г. е видно следното: „Правителството включва четирима таджики, двама узбеки, един туркмен, един хазара, един нуристани (етническа група, произхождаща от Н.) и един кхаджа (твърдят, че произхождат от арабски, кхаджа обикновено говорят дори като свой роден език.) От изложеното следва, че щом правителството включва представители на етническата група на туркмените и като цяло членове на различни етноси, то не би следвало да има дискриминационно отношение към представителите им, единствено на основа етническа принадлежност.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът изцяло споделя изводите на административния орган, изложени във връзка с представената с административната преписка Справка на Дирекция „Международна дейност“, ДАБ-МС. При преценка относно ситуацията в страната на произход на оспорвания (Афганистан), е видно, че в страната има конфликт, но същият не може да се причисли като въоръжен конфликт и безогледно насилие. При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в Афганистан към настоящия момент, съдът намира, че е правилен изводът на ответника, че липсват основания за предоставяне на хуманитарен статут. Решението на административния орган е правилно и в тази част. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в Афганистан, изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, не дават основание да се приеме, че представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето му. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Въпреки наличието на данни за свързани със сигурността инциденти, то от съдържащите се в административната преписка справки не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения за излагането на реална опасност цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. Съответно на доказателствата е и заключението на органа, че не е установено спрямо жалбоподателя да е налице страх от преследване, както и да е налице реално опасност, която да е била повод за напускането му. Основателни са мотивите на органа, че дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да

е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. В конкретния случай за М. Х. не се установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността му поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при завръщане в Афганистан, поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на колективна опасност, каквато тя не е. От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че М. Х. би станал специфична цел на такова насилие поради присъщи на положението му елементи, в т.ч. такива, свързани с работата му, ангажименти и/или подкрепа за официалните власти преди и международните сили.

Ето защо, няма основания да се смята, че принадлежността му към определена етническа група да стане бъдеща мишена на талибаните. Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики. М. Х. не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ да му се признае хуманитарен статут.

Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото М. Х. не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като е посочил, че желае да получи международна закрила хуманитарна в Република България, без да се позовава на причини от международен характер.

Въз основа на съобщените от кандидата обстоятелства при интервюто обосновано и правилно като действителен мотив да емигрира е изведен стремежът му да се установи в страна с по-висок стандарт. Жалбоподателят М. Х. е не е бил принуден да напусне държавата си по произход, а е взел самостоятелно решение да стори това. От проведеното интервю става ясно, че той е взел пример от един от братята си, който вече бил заминал за Турция и работел там, както и че на афганистанците им се налагало да останат да работят в Турция, за да могат да платят на трафикантите, които да ги преведат в Европа. По тази причина основателни са мотивите на органа, че той е мигрант – лице, което доброволно е напуснало страната си, за да се засели другаде по причини с личен характер и икономически съображения съгласно т. 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на СВКБООН.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Разноски по делото не се претендират от страните, поради което съдът не се произнася по дължимостта им съгласно чл. 143 АПК, вр. чл. 91 ЗУБ.

Така мотивиран, Административен съд- София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Х. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Афганистан, [дата на раждане], с адрес: [населено място], [улица], ДАБ Военна рампа срещу Решение № 2260/05.02.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния

административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: